

Merhaba

insanın da TSE si olmalı konulu yazıma ek olsun için bu öyküyü aldım.

Rahmetli Ç.Altan, 20 Mayıs 1996 tarihli köşesinde şöyle yazmış. Aslında bu yazıyı o tarihten 28 yıl önce de yayımlamış. Yazısına başlarken "Büyük dostum Prof. Sadun Aren, H.G.Wells'in bir öyküsünü anlattı" diye kaynak veriyor. İşte profesyonellik bu. Daha önce Ulaş Bıçakçı'nın tanımıyla "profesyonel hırsızdır; fikir hırsızı. Ancak aldığı fikrin kaynağını söyler" deyişine uyarak öyküyü aktarmaya başlıyorum.

"Dere tepe, dağ ova dolaşmasını seven tek gözlü bir adam varmış. Yürür yürür gidermiş, gider gider yürürmüş.

Birgün uzaklarda renkleri karmakarışık bir köy görmüş; alacalı bulacalı garip bir köy. Yaklaşmış köye doğru. Yolları bir tuhaf, evleri bir tuhaf, insanları bir tuhafmış köyün...

Girince köyün içine, anlamış meseleyi. Körler köyüymüş burası. Kadınların, erkeklerin, çocukların, velhasıl herkesin sımsıkı kapalıymış gözleri.

Gezginci adam karar vermiş burada yaşamaya:

"Hiç değilse benim bir gözüm var" diyormuş. "körler ülkesinde şaşıl kral olur, derler. Ben de bunların başına geçer, yaşam"

(...)

Körlerin gözleri yokmuş ama, elleri, kulakları, burunları çok hassasmış. Kendilerine göre kurdukları bir düzen içinde yuvarlanıp gidiyorlarmış.

Adam şaşkın hallerine bakıyormuş onların. Yürümeleleri, konuşmaları doğrusu bir türlüymüş.

(...)

Bir gün körlerden biri, öteki körün malını aşırılmış. Sadece tek gözlü adam görmüş bunu. Bağırarak ilan etmiş:

"Filanca malını çaldı falancanın"

Körler:

"Nereden biliyorsun, o kadar uzaktan duyulmaz ki?" demişler.

"Ben duymadım, gördüm. Gözüm var benim. Görüyorum."

Körler göz diye, görmek diye birşey bilmiyorlarmış. Uzun yıllar içinde çoktan unutmuşlar bu hissi.

"Ne demek görmek?" demişler. "Nasıl görüyorsun, yani duyulmayacak mesafeden anlıyor musun ne olup bittiğini?"

"Anlıyorum tabii..."

"İnanmayız. İmtihan edeceğiz seni..."

(...)

Adam almışlar, uzakça bir yere dikmişler. Tecrübeleriyle biliyorlarmış o uzaklıktan hiçbir şeyin işitilemeyeceğini.

"Anlat bakalım, biz şimdi ne yapıyoruz?" demişler.

Adam anlatmış;

"oturuyorsunuz, konuşuyorsunuz. Şu ayağa kalktı, şu elini oynattı, beriki bacağını sallıyor vs..."

Derken, körler bir evin içine girmişler, tekrar sormuşlar.

"Anlatsana..."

"İçeri girdiniz, göremiyorum ki ..."

Körler bilmedikleri için içeri girmenin ne demek olduğunu:

"Ne olmuş yani içeri girmişsek. Elli santim fark etti, anlat, anlat" demişler.

"Arada duvar var, göremiyorum."

Körler:

"Sen atıyorsun" demişler. "Demincek tesadüf etti. Bak şimdi bilemiyorsun."

"Çıkın dışarı, söyleyeyim."

"Bu kadar uzaktan duyunca he içersi, ha dışarsı, ne çıkar yani."
"Ben duymuyorum, ben görüyorum." Diyormuş adam.
"Öyle şey olmaz" demişler. "Sende bir bozukluk var. Saçmalıyorsun, acayip şeyler söylüyorsun. Hekime muayene ettireceğiz seni."

(...)

Adamaı yaka paça köyün hekimine götürmüşler. Hekim de kör tabii... Elleriyle yoklamaya başlamış adamı. Yoklamış yoklamış ve parmaklarını adamın yüzünde gezdirirken:

"Buldum" demiş "Bozukluk burada..."

Adamın açık olan gözünü kastediyormuş hekim ve:

"Saçmalaması bundan dolayı," diyormuş. "Ben şimdi hallederim, düzeltirim onu..."

Körler ülkesinde kral olmaya kalkan gezginci zor bela kurtarmış sağlam gözünü ve kendini oradan.

Körler görenleri anlayamazlar. Saçmalıyor sanırlar ve onu da düzeltip kendilerine benzetmek için gözlerini çıkarmaya uğraşırlar..."

Satış Destek Çalışmalarım (1995)

Giyotine dikkat (Londra 1994)

